

Sygn.akt III AUa 829/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 marca 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Alicja Sołowińska

Sędziowie: Teresa Suchcicka

Dorota Elżbieta Zarzecka

Protokolant: Magda Małgorzata Gołaszewska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 5 marca 2020 r. w B.

sprawy z odwołania W. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o uchylenie decyzji i ponowne przeliczenie świadczenia

na skutek apelacji wnioskodawczyni W. G.

od wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku V Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 17 września 2019 r. sygn. akt V U 432/19

I. zmienia zaskarżony wyrok o tyle, że zobowiązuje Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. do rozpoznania wniosku W. G. z dnia 28 marca 2019 roku o przeliczenie świadczenia w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 6 marca 2019 roku sygn. akt P 20/16 w trybie art. 114 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. 2018 poz. 1270 j.t.), a w pozostałym zakresie apelację oddala;

II. nie stwierdza rażącego naruszenia prawa przez organ rentowy.

Teresa Suchcicka A. D. E. Z.

Sygn. akt III AUa 829/19

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. decyzją z dnia 17.04.2019r., wydaną na podstawie art. 151 § 2 w związku z art. 146 § 1 ustawy z dnia 14.06.1960r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018r. poz. 2096 ze zm.), odmówił W. G. uchylenia decyzji z dnia 28.10.2013r. i stwierdził jej wydanie z naruszeniem prawa. W uzasadnieniu decyzji organ wskazał, iż zgodnie z art. 146 § 1 k.p.a. od dnia jej doręczenia upłynęło 5 lat, w związku z czym nie jest możliwe jej uchylenie.

Odwołanie od powyższego orzeczenia złożyła W. G. wnosząc o przeliczenie świadczenia emerytalnego bez pomniejszenia o kwoty pobieranych emerytur wcześniejszych.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych przywołał argumentację zbieżną do powołanej w zaskarżonej decyzji, wskazując na treść art. 146 § 1 k.p.a. oraz art. 151 § 2 k.p.a. Organ stwierdził wydanie decyzji z dnia 28.10.2013r. z naruszeniem prawa, jednak wskazał na niemożność jej uchylenia z uwagi na upływ 5-letniego terminu.

Wyrokiem z 17 września 2019 roku Sąd Okręgowy w Białymstoku oddalił odwołanie.

Sąd I instancji ustalił, iż W. G. urodziła się (...) Decyzją z dnia 28.10.2013r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyznał odwołującej emeryturę od 18.10.2013r. Obliczenie wysokości emerytury nastąpiło na podstawie art. 26 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2009r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.). W uzasadnieniu decyzji organ jednocześnie poinformował, iż emerytura została zawieszona, ponieważ jest świadczeniem mniej korzystnym i wypłacana będzie dotychczasowa emerytura wcześniejsza, bowiem podstawa obliczenia emerytury ulega pomniejszeniu o sumę kwot pobranych emerytur wcześniejszych. Wnioskodawczyni na podstawie art. 145a k.p.a. złożyła skargę o wznowienie postępowania powołując się na wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 6.03.2019r. w sprawie o sygn. akt P 20/16. W związku z tym, postanowieniem z dnia 17.04.2019 r. organ rentowy wznowił postępowanie w sprawie. Decyzją z tego samego dnia odmówił uchylenia decyzji z 18.10.2013r. z uwagi na upływ 5-letniego terminu od daty jej doręczenia. Jednocześnie stwierdził, iż decyzja ta została wydana z naruszeniem przepisów prawa.

Sąd Okręgowy wskazał, że odwołująca powołała się na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 6.03.2019r. w sprawie o sygn. akt P 20/16, w którym stwierdzono, że art. 25 ust. 1b ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z FUS w brzmieniu obowiązującym do 30.09.2017r. w jakim ma zastosowanie do kobiet urodzonych w roku 1953, które przed dniem 1.01.2013r. nabyły prawo do tzw. emerytury wcześniejszej na podstawie przepisów art. 46 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z FUS, jest niezgodny z art. 2 oraz art. 67 ust. 1 w związku art. 32 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. W uzasadnieniu tego wyroku Trybunał Konstytucyjny określił skutki wyroku, tj. prawo wznowienia postępowania na mocy art. 190 ust. 4 Konstytucji dla wszystkich kobiet objętych zakresem orzeczenia Trybunału. Przepis ten otwiera drogę do sanacji konstytucyjności sytuacji prawnych, w których zastosowanie art. 25 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS wywołało konsekwencje zakwestionowane przez Trybunał. I tak, postępowania zakończone wydaniem wyroku przez sądy pracy i ubezpieczeń społecznych mogą być wznowione na podstawie art. 401¹ k.p.c. lub art. 145a k.p.a. w zw. z art. 124 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Sąd Okręgowy wskazał, że od doręczenia decyzji z 18.10.2013r. upłynęło 5 lat. Przewidziany w art. 146 § 1 k.p.a. 5-letni termin przedawnienia uchylenia decyzji jest terminem prawa materialnego i jednocześnie terminem prekluzyjnym, którego obowiązywanie ma na celu stabilizację porządku prawnego. W świetle orzeczeń wydanych na tle art. 146 k.p.a. upływ wskazanego terminu oznacza bezwzględny zakaz merytorycznego orzekania w sprawie i nie przerywa go żadna czynność procesowa. Termin ten nie może zostać również przywrócony, a jego upływ organ zobowiązany jest uwzględnić w urzędzie (por. wyrok WSA w Kielcach z dnia 23.05.2019r., sygn. akt II SA/Ke 283/19). Sąd podkreślił, iż upływ terminu uniemożliwia również uchylenie decyzji w trybie wznowieniowym, co dodatkowo eksponuje jego bezwarunkowy charakter i uniemożliwia merytoryczne rozpoznanie sprawy, w tym ponownego przeliczenia świadczenia emerytalnego i jego wyrównanie wraz z odsetkami (por. wyrok NSA z dnia 11.07.2019r., sygn. akt II OSK 1044/18).

Zdaniem Sądu Okręgowego w przedmiotowej sprawie nie może mieć zastosowania przepis art. 114 ust. 1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, bowiem wznowienie postępowania w sprawie ponownego ustalenia wysokości świadczenia uzasadnia ujawnienie tylko takich okoliczności, które istniały już przed wydaniem decyzji oraz mają wpływ na wysokość świadczenia. Należy zauważyć, iż nowe dowody w rozumieniu powołanego przepisu to ujawnione dowody istniejące przed wydaniem decyzji jak i dowody uzyskane po jej wydaniu pod warunkiem, że wynikają z nich fakty w niej uwzględnione. Organ rentowy bez przedstawienia nowych dowodów nie ma prawa do zmiany decyzji pierwotnej, jedynie na podstawie odmiennej oceny dowodów. Natomiast przedstawienie nowych dowodów aby mogło być uznane za skuteczne i skutkować przyznaniem prawa do świadczenia powinno prowadzić do zmiany poprzednich ustaleń faktycznych (tak też Sąd Apelacyjny w Białymstoku w wyroku z dnia 7.06.2018r. w sprawie o sygn. akt III

AUa 314/18). W konsekwencji, za taki dowód - w ocenie Sądu Okręgowego - niewątpliwie nie może zostać uznany wyrok Trybunału Konstytucyjnego. Tym samym należało uznać, iż w sprawie nie ma żadnych podstaw do ponownego przeliczenia świadczenia oraz zasądzenia wyrównania wraz z odsetkami zgodnie z żądaniem strony.

Niezależnie od powyższego, zdaniem Sądu I instancji, nie można także przyjąć, że zaistniał błąd organu rentowego w rozumieniu art. 133 § 1 pkt 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, bowiem na datę wydania decyzji w 2013r. przepis art. 25 ust. b ustawy o emeryturach i rentach z FUS zakwestionowany przez Trybunał Konstytucyjny był przepisem obowiązującym i Zakład Ubezpieczeń Społecznych zastosował go w sposób w pełni uprawniony.

W tym stanie rzeczy, w ocenie Sądu Okręgowego, w przedmiotowej sprawie, brak było podstaw do uchylenia zaskarżonej decyzji, bądź też wydania merytorycznego rozstrzygnięcia z uwagi na upływ bezwzględnie, prekluzyjnego 5-letniego terminu do wydania rozstrzygnięcia tego rodzaju.

Dlatego też, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

Apelację od powyższego wyroku złożyła W. G.. Skarżąca zarzucała naruszenie art. 190 ust. 4 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej poprzez jego niezastosowanie. Wskazując na powyższe wносиła o zmianę zaskarżonego wyroku i zaskarżonej decyzji i przeliczenie jej emerytury określonej decyzją z dnia 28.10.2013 roku (znak: 001041441/15/ENP) na korzystniejszych warunkach w związku z orzeczeniem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 06.03.2019r., sygn. akt P 20/16.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja częściowo jest zasadna.

Stan faktyczny rozpoznawanej sprawy nie był sporny. Wynikało z niego, że 28 marca 2019r. W. G. złożyła do organu rentowego skargę o wznowienie postępowania, powołując się na treść wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 6 marca 2019r. (P 20/16). Organ rentowy wznowił na podstawie art. 145a kodeksu postępowania administracyjnego (zwanego dalej „k.p.a.”) postępowanie w sprawie zakończonej decyzją z 28 października 2013r., którą przyznano odwołującej prawo do emerytury w powszechnym wieku emerytalnym i obliczono wysokość emerytury, pomniejszając podstawę obliczenia emerytury o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur. Po wznowieniu postępowania organ rentowy wydał zaskarżoną w sprawie decyzję z 17 kwietnia 2019r. W decyzji tej organ rentowy odmówił W. G. uchylenia decyzji z 28 października 2013r. i jednocześnie stwierdził wydanie tej decyzji z naruszeniem prawa. Taka decyzja wyznaczała więc zakres i przedmiot postępowania sądowego oraz wydanego w jego następstwie wyroku.

Niewątpliwie problem prawny, który wystąpił w sprawie, a który skłonił Sąd Okręgowy do oddalenia odwołania W. G. od decyzji z 17 kwietnia 2019r., powstał w wyniku wydania przez Trybunał Konstytucyjny wyroku z 6 marca 2019r. (P 20/16), w którym orzeczono, że art. 25 ust. 1b ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (zwanej dalej „ustawą emerytalną”) w zakresie, w jakim dotyczy urodzonych w (...)r. kobiet, które przed 1 stycznia 2013r. nabyły prawo do emerytury na podstawie art. 46 tej ustawy, jest niezgodny z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Wyrok ten został opublikowany w Dzienniku Ustaw 21 marca 2019r. Od tego dnia wszedł więc w życie i wywołał skutek w postaci niemożności stosowania tego przepisu przez sądy oraz inne organy także w odniesieniu do stanów faktycznych sprzed ogłoszenia wyroku Trybunału Konstytucyjnego. Nie oznacza to jednak automatycznego pozbawienia mocy obowiązującej decyzji wydanych z uwzględnieniem uchylonego przez Trybunał Konstytucyjny przepisu. Konieczne jest bowiem zainicjowanie odpowiedniego postępowania zmierzającego do wzruszenia decyzji wydanej na podstawie przepisu uznanego za niezgodny z Konstytucją. Wynika to z art. 190 ust. 4 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, który stanowi, że orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego o niezgodności z Konstytucją, umową międzynarodową lub z ustawą aktu normatywnego, na podstawie którego zostało wydane prawomocne orzeczenie sądowe, ostateczna decyzja administracyjna lub rozstrzygnięcie w innych sprawach, stanowi podstawę do wznowienia postępowania, uchylenia decyzji lub innego rozstrzygnięcia na zasadach i w trybie określonym w przepisach właściwych dla danego postępowania.

Trybunał Konstytucyjny, stwierdzając niekonstytucyjność zaskarżonego przepisu w zakresie, w jakim dotyczy kobiet urodzonych w (...).r., które przed 1 stycznia 2013r. nabyły prawo do emerytury na podstawie art. 46 ustawy emerytalnej, nie zakwestionował możliwości stosowania określonego w nim mechanizmu potrącania w stosunku do pozostałych osób. Skutkiem niniejszego wyroku jest prawo wznowienia postępowania z mocy art. 190 ust. 4 Konstytucji RP dla wszystkich kobiet objętych zakresem orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego. Przepis ten otwiera drogę do sanacji konstytucyjności sytuacji prawnych, w których zastosowanie art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej wywołało konsekwencje zakwestionowane przez Trybunał Konstytucyjny. Z powszechnego charakteru wyroków Trybunału Konstytucyjnego, o którym mowa w art. 190 ust. 1 Konstytucji i utraty mocy obowiązującej zaskarżonego przepisu (art. 190 ust. 3 Konstytucji RP), wynika, że możliwość rozstrzygnięcia sprawy z pominięciem derogowanego przepisu odnosi się zasadniczo do wszystkich spraw, w których niekonstytucyjny przepis był podstawą orzeczenia o prawach osób uprawnionych, bez względu na to, kto i w jakim trybie zwrócił się do Trybunału Konstytucyjnego z odpowiednim żądaniem. Pojęcie „wznowienia postępowania”, o którym mowa w art. 190 ust. 4 Konstytucji ma szersze znaczenie niż pojęcie „wznowienia” w sensie technicznym, przewidziane w odpowiednich procedurach regulowanych w ustawach i obejmuje wszelkie instrumenty proceduralne stojące do dyspozycji stron, organów i sądów, wykorzystanie których umożliwia przywrócenie stanu konstytucyjności orzeczeń (zob. np. postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 14 kwietnia 2004r., SK 32/01).

Prawo sanacji konstytucyjności może być zrealizowane w dwojakim trybie. Postępowania zakończone wydaniem wyroku przez sądy pracy i ubezpieczeń społecznych mogą być wznowione na podstawie art. 401¹ ustawy z 17 listopada 1964r. kodeks postępowania cywilnego (Dz.U. z 2018r., poz. 1360 ze zm.), natomiast osobom, które nie odwołały się od decyzji wydanych przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych przysługuje wznowienie postępowania na podstawie art. 145a ustawy z 14 czerwca 1960r. kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2018r. poz. 2096, ze zm.) w związku z art. 124 ustawy emerytalnej. Wznowienie w tym kontekście oznacza prawo do skorzystania ze środków proceduralnych zmierzających do wydania w zakończonej sprawie nowego rozstrzygnięcia, opartego na stanie prawnym ukształtowanym po wejściu w życie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego (por. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 7 września 2006r., SK 60/05). Jak wskazał Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 6 marca 2019r. (P 20/16), wymienione przepisy dotyczące wznowienia postępowania nie uwzględniają jednak specyficznej sytuacji związanej z obowiązkiem sanacji konstytucyjności w sprawach dotyczących emerytur kobiet, które przed 1 stycznia 2013r. nabyły prawo do emerytury na podstawie art. 46 ustawy emerytalnej. Pozostawiają tym samym znaczny margines dowolności organom i sądom w ocenie i rozstrzygnięciu następstw wyroku Trybunału Konstytucyjnego w konkretnych wypadkach.

Specyfika spraw z zakresu ubezpieczeń społecznych wyraża się między innym tym, że związanie sądu i organu rentowego ostateczną decyzją administracyjną nie ma charakteru bezwzględnie. Istnieje możliwość dokonania ponownych ustaleń warunkujących prawo lub wysokość przyznanego wcześniej świadczenia. Podstawę do tego zawiera art. 114 ust. 1 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz.U. z 2018r., poz. 1270 ze zm.), który na gruncie ubezpieczeń społecznych daje podstawy do ponownego ustalenia prawa do świadczeń lub ich wysokości, jeżeli zostaną spełnione warunki określone w tym przepisie. Niewątpliwie instytucja przewidziana w art. 114 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych nie jest wznowieniem postępowania sensu stricto, lecz co najwyżej „swoistym wznowieniem postępowania”. Instytucja ta ma szerszy charakter niż wznowienie postępowania i nieco odmienne od niego przesłanki. Z istoty swej służy też innym celom, pozwalając ponownie ustalić prawo do świadczeń emerytalno-rentowych lub ich wysokość przy wykorzystaniu mniej rygorystycznych podstaw niż określone w przepisach kodeksu postępowania administracyjnego podstawy wznowienia takiego postępowania. Niemniej jednak jest szczególną instytucją w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, która umożliwia ponowne rozpatrzenie prawa do świadczeń emerytalno-rentowych lub ich wysokości, mimo istnienia w obrocie prawnym prawomocnej decyzji organu rentowego. Z uwagi zatem na specyfikę postępowań w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, zdaniem Sądu Apelacyjnego, wbrew twierdzeniom Sądu Okręgowego, należało również rozważyć możliwość zastosowania art. 114 ust. 1 ustawy emerytalnej jako jedną z form „wznowienia” postępowania zakończonego decyzją organu rentowego. W wyroku z 3 grudnia 2019r., wydanym w sprawie o sygnaturze akt III AUa 683/19, Sąd Apelacyjny w Białymstoku

wyjaśnił zasadność zastosowania art. 114 ust. 1 ustawy emerytalnej przy ocenie żądań osoby ubezpieczonej powołującej się na korzystny dla niej wyrok Trybunału Konstytucyjnego, a także to, dlaczego wyrok Trybunału Konstytucyjnego korzystny dla osoby ubezpieczonej może stanowić okoliczność uzasadniająca wznowienie postępowania na podstawie art. 114 ustawy emerytalnej. Sąd Apelacyjny w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę podziela to stanowisko.

Zawarte w skierowanym do ZUS wniosku z 28 marca 2019r. żądanie odwołującej o wydanie nowej decyzji w związku z wydaniem przez Trybunał Konstytucyjny wyroku z 6 marca 2019r. (P 20/16) ZUS rozpatrzył pod kątem spełnienia przesłanek do wznowienia postępowania na podstawie art. 145a kodeksu postępowania administracyjnego i wznowił postępowanie w sprawie zakończonej decyzją z 28 października 2013r., którą przyznano odwołującej prawo do emerytury w powszechnym wieku emerytalnym i obliczono wysokość emerytury, pomniejszając podstawę obliczenia emerytury o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur. Następnie decyzją z 17 kwietnia 2019r. odmówił uchylenia decyzji z 28 października 2013r. i stwierdził jej wydanie z naruszeniem prawa, powołując się na art. 146 § 1 w zw. z art. 151 § 2 kodeksu postępowania administracyjnego. W tym zakresie organ rentowy właściwie rozpoznał żądanie odwołującej. O ile bowiem odwołująca złożyła wniosek o przeliczenie emerytury z uwzględnieniem stanowiska zawartego w wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 6 marca 2019r. (P 20/16) w terminie miesiąca od ogłoszenia tego wyroku, jak tego wymaga art. 145a § 2 k.p.a., to jednak od momentu doręczenia jej decyzji z 28 października 2013r. (przyznającej prawo do emerytury z tytułu osiągnięcia powszechnej emerytury z zastosowaniem art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej), upłynęło 5 lat, o których mowa w art. 146 § 1 k.p.a. Z tego względu organ rentowy nie mógł – na podstawie art. 151 § 1 pkt 2 k.p.a. – uchylić kwestionowanej decyzji z 28 października 2013r. i wydać nowej decyzji rozstrzygającej o istocie sprawy. W rezultacie decyzja organu rentowego odmawiająca uchylenia decyzji z 28 października 2013r. i stwierdzająca wydanie jej z naruszeniem prawa była właściwa.

Niemniej jednak – zdaniem Sądu Apelacyjnego – organ rentowy jako profesjonalny organ zajmujący się ustalaniem prawa do świadczeń emerytalnych i ich wysokości powinien szerzej rozpatrzeć żądanie odwołującej niż tylko w zakresie art. 145a i art. 146 § 1 w zw. z art. 151 § 2 kodeksu postępowania administracyjnego. Powinien wziąć pod uwagę każdy możliwy sposób rozpatrzenia zgłoszonego żądania, w tym również w trybie art. 114 ust. 1 pkt 1 ustawy emerytalnej, zgodnie z którym w sprawie zakończonej prawomocną decyzją organ rentowy, na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, uchyla lub zmienia decyzję i ponownie ustala prawo do świadczeń lub ich wysokość, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono nowe okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość. Organ rentowy nie ustosunkował się do żądania odwołującej w tym zakresie, dlatego zdaniem Sądu Apelacyjnego należało potraktować odwołanie W. G. jako odwołanie nie tylko w zakresie, na który wskazuje zaskarżona w sprawie decyzja organu rentowego z 17 kwietnia 2019r. (odmawiająca uchylenia decyzji z 28 października 2013r. i stwierdzająca wydanie jej z naruszeniem prawa), ale również jako odwołanie wniesione w związku z niewydaniem decyzji przez organ rentowy co do możliwości zastosowania art. 114 ust. 1 pkt 1 ustawy emerytalnej. W tym zakresie miał zastosowanie art. 477⁹ § 4 kodeksu postępowania cywilnego, zgodnie z którym jeżeli organ rentowy nie wydał decyzji w terminie dwóch miesięcy od dnia zgłoszenia roszczenia w sposób przepisany, odwołanie można wnieść w każdym czasie po upływie tego terminu. Sąd Apelacyjny dostrzegł, że w momencie złożenia przez odwołującą odwołań od decyzji z 17 kwietnia 2019r. nie upłynął jeszcze dwumiesięczny termin liczony od dnia złożenia wniosku odwołującej z 28 marca 2019r., w którym organ rentowy powinien wydać decyzję. Termin ten upłynął jednak do momentu zakończenia postępowania w pierwszej instancji. Do tego czasu organ rentowy nie wydał decyzji w trybie art. 114 ust. 1 pkt 1 ustawy emerytalnej. Z tego względu Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony w sprawie wyrok Sądu Okręgowego o tyle, że zobowiązał Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. do rozpoznania wniosku W. G. z 28 marca 2019r. o przeliczenie świadczenia w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z 6 marca 2019r. (P 20/16) w trybie art. 114 ust. 1 pkt 1 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a w pozostałym zakresie oddalił apelację. O tym orzeczono na podstawie art. 386 § 1 oraz art. 385 k.p.c.

Ponadto Sąd Apelacyjny nie stwierdził rażącego naruszenia prawa przez organ rentowy, o którym mowa w art. 477¹⁴ § 3 k.p.c. Organ rentowy ustosunkował się do wniosku odwołującej o przeliczenie emerytury w związku z wydaniem przez Trybunał Konstytucyjny wyroku z 6 marca 2019r. i wydał decyzję przed upływem dwóch miesięcy od dnia złożenia

wniosku. Nadał zatem bieg wnioskowi i w rozsądnym okresie ustosunkował się do niego na podstawie przepisów kodeksu postępowania administracyjnego. W tym zakresie nie można było zarzucić organowi rentowemu rażącego naruszenia prawa, ponieważ postąpił właściwie. Sąd Apelacyjny uznał jednak, że ze względu na specyfikę spraw z zakresu ubezpieczeń społecznych, ogólnie sformułowane żądanie odwołującej oraz wyrok Trybunału Konstytucyjnego odnoszący się do szczególnej sytuacji kobiet urodzonych (...), które przed 1 stycznia 2013r. nabyły prawo do emerytury na podstawie art. 46 ustawy emerytalnej, należało rozpoznać wniosek odwołującej również w trybie art. 114 ust. 1 pkt 1 ustawy emerytalnej jako szczególnej postaci wznowienia postępowania w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych. Nierozpoznanie żądania również w tym trybie nie mogło stanowić jednak podstawy do przypisania organowi rentowemu rażącego naruszenia prawa, o którym mowa w art. 477¹⁴ § 3 k.p.c.

D. Z. A. T. S.